

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Anna KADABRA

La crida de les sirenes

Estrella Polar

Anna
KADABRA

La crida de les sirenes

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Anna Kadabra. La llamada de las sirenas*

© del text: Pedro Mañas, 2022

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2022

© de la traducció: Lara Estany, 2022

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2022

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2022

ISBN: 978-84-1389-335-8

Dipòsit legal: B. 12.681-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Ai, que bé, per fi et trobo!

Pensava que et perdria, entre tanta gent. Mai havia vist la primera pàgina tan abarrotada.

No, no és que aquesta història passi a les rebaixes. Al contrari, tot va començar en un lloc preciós i allunyat del nostre poble: una gran platja de sorra daurada.

Si t'he de ser sincera, hauria sigut el mateix

que fos rosa fosforescent. Perquè fins a l'últim centímetre de sorra estava cobert de tovalloles, para-sols, flotadors i, sobretot..., de turistes.

Ells, més que daurats, estaven socarrimats com pollastres.

Tot i que el que em passava a mi era pitjor. Jo suava com un pingüí amb anorac.

—No et queixis —va sospirar el Marcus

Pocus, el meu millor amic—. Ja ens ha costat prou arribar aquí!

El Marcus no es referia a l'embús de la carretera.

El més difícil havia sigut convèncer els nostres pares perquè ens deixessin passar junts l'última setmana de vacances.

L'estiu passat, els meus amics del Club de la Lluna Plena i jo havíem anat a un campament. Després de tot un curs estudiant màgia, necessitàvem una mica de relax.

Havíem aconseguit descansar? Ni mig minut. Volíem repetir-ho? És clar!

El problema és que, aquesta vegada, l'àvia de l'Àngela Sèsam no podia acompanyar-nos amb el cotxe. Amb prou feines li quedava temps entre el seu curs d'alpinisme i el de balls tropicals.

És que és una àvia tot terreny. Només li falta el tub d'escapament.

Els pares del Marcus Pocus i de la Sarah Kazam també estaven ocupats. Quan ho vam demanar als meus, la mama es va posar blanca com el fantasma d'un os polar.

—Un viatge en cotxe? —va murmurar—. Ai, quin horror, em marejo només de pensar-ho!

No sé què li passava, però últimament es marejava per tot. Devia ser per la calor. Em vaig preparar per passar-me la resta de l'estiu a la meva habitació aprenent a conjurar granissats.

Aleshores va passar una cosa increïble. Una cosa tan màgica que semblava de bruixes.

Bé, d'una sola bruixa: Madame Prune, la directora del nostre club, es va oferir a acompanyar-nos!

—Oh, tenia previst anar a la platja aquest any
—ens va explicar—. Podeu venir, si els vostres
pares us deixen.

A la meva família no li faria gràcia que anés de
vacances amb una bruixa poderosa..., però segur
que no li importaria gens ni mica que ens hi
acompanyés la meva tutora de l'escola.

I Madame Prune, per sort, era totes dues coses.

—Gràcies, profe! —vam cridar, llançant-nos a abraçar-la amb entusiasme.

Amb massa entusiasme, perquè la pobra Madame Prune va acabar a terra. Mentre ella es disparava un encanteri calmant al cul, jo vaig exclamar:

—Que bé, tornarem a passar les vacances tots quatre junts!

—Tots quatre no —va replicar l'Àngela, picant-me l'ullet—. Tots cinc!

Cinc?! Estranyada, vaig aixecar les mans per comptar. O l'Àngela no sabia matemàtiques o a mi em sobrava un dit polze.